

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/180/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417203656
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5417203656.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: W. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, právne zastúpený: JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., so sídlom Dolný Kubín, M.R. Štefánika 1822, IČO: 36 832 103 a žalovaného: X. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, právne zastúpený: JUDr. Ivica Firstová, advokátka, so sídlom v P. S., Y. XXXX, o zaplatenie 8.530,21 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 6C/68/2017-113 zo dňa 22. januára 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti, v ktorej zamietol žalobu v rozsahu zaplatenia istiny 4.160,05 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % od 23.11.2017 do zaplatenia, p o t v r d z u j e .

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti, v ktorej zamietol žalobu v rozsahu úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.181,32 € od 23.11.2017 do 16.7.2018, zo sumy 703,62 € od 17.7.2018 do 13.8.2018 a vo výroku III. z r u š u j e a v tomto rozsahu v r a c i a vec na ďalšie konanie.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zostáva n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti zaplatenia istiny 4.370,16 € zastavil. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 1,96 %.

2. Mal za preukázané, že žalovaný bol právoplatným a vykonateľným rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 2T/2/2016 zo dňa 16.02.2017 uznaný za vinného, že dňa 08.02.2014 okolo 23:00 hod. žalovaný po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov viedol motorové vozidlo zn. TOYOTA 3,0 TD ev. č. DK-309 BB v obci Pribiš od miestneho pohostinstva po ceste č. III/2251 a po miestnej komunikácii až k časti zv. Pod zrázom, kde žalovaný pokračoval v jazde po poľnej ceste ponad obec Pribiš smerom na obec Chlebnice. Žalovaný kvôli požitému alkoholu viedol vozidlo nesprávnou technikou jazdy, v dôsledku čoho vozidlo zišlo z poľnej cesty a nekontrolovane sa rútilo dolu kopcom, a preto jeden zo štyroch spolujazdcov W. S., nar. XX.XX.XXXX (t.j. žalobca) v obave o svoj život z vozidla vyskočil, v dôsledku čoho utrpel zlomeninu ľavého krčka ramennej kosti, zakrvácanie do brušnej dutiny a do osrdcovníka, obojstranné pomliaždenie pľúc so zlomeninou rebra, pomliaždenie mäkkých častí hrudníka, viacpočetné povrchové odreniny na tele s celkovou dobou liečenia tri mesiace, zatiaľ čo vozidlo sa vzápätí minimálne jedenkrát prevrátilo a tak zastavilo, pričom dodatočne bolo odborným vyjadrením znalca zistené, že v čase vedenia vozidla mal obžalovaný v krvi alkohol v objeme minimálne 2,259 promile, čím ako vodič nerešpektoval povinnosti vyplývajúce mu najmä z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. vo vtedy platnom znení a z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, a teda vykonával v stave

vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku a inému z nebanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, pričom tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania (porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona), čím spáchal prečin „Ohrozenie pod vplyvom návykovej látky“ podľa § 289 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon (ďalej len ako „TZ“) a prečin „Ublíženia na zdraví“ podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ v spojení s § 138 písm. h) TZ, za čo mu súd uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorý mu bol podmiennečne odložený a bola mu určená skúšobná doba dva roky, pričom mu bol taktiež uložený úhrnný trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu vo výmere dva roky. Súd poškodeného W. S., nar. XX.XX.XXXX (t.j. žalobcu) s jeho nárokom na náhradu škody voči žalovanému odkázal na občianske súdne konanie. V zmysle § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) bol viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin, kto ho spáchal. Preto, pokiaľ ide o to, že žalovaný žalobcovi spôsobil ujmu na zdraví, tak tento záver vyplýva z predmetného trestného rozsudku. V otázke príčinnej súvislosti, poukázal na rozhodnutie č. R 22/1979, z ktorého vyplýva, že rozhodnutie o tom, že bol spáchaný dokonaný trestný čin znamená aj záver o existencii príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a uvedenou ujmu. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 223/2016 uverejneného v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. 12/2017 zoberal na zreteľ aj okolnosť významnú zo súkromnoprávných aspektov, ktorá vyplynula z vykonaného dokazovania a ktorou je skutočnosť, že ujma na zdraví vzniknutá žalobcovi je dôsledkom nielen protiprávneho konania žalovaného, ale taktiež žalobcu, resp. skutočnosť, že žalobca škodu spoluzavinil. Zo znaleckého posudku MUDr. Tibora Letku č. 19/2014 vyplýva, že podľa zdravotnej dokumentácie u poškodeného W. S., teda žalobcu, po prijatí na ošetrovanie po nehode dňa 08.02.2014 jeho dych výrazne páchol po alkohole, pričom z výpovede žalobcu, ktorú urobil na hlavnom pojednávaní v trestnej veci vyplýva, že v predmetný večer si v miestnej krčme prisadol k žalovanému, ktorý tam už sedel a vypil s ním cca tri piva. Žalovaný navrhol, že ide do obce Chlebnice na tanečnú zábavu a spýtal sa, či niekto nechce ísť s ním a následne k nemu, okrem žalobcu, nastúpil aj X. S., Q. D. a V. W.. Z výpovede svedkov X. S. a V. W. v trestnom konaní vyplýva, že v ten večer spolu s ostatnými spolujazdcami v miestnej krčme v obci Pribiš všetci piati v krčme pili pivo aj tvrdý alkohol a svedok W. doplnil, že krátko pred odchodom z krčmy si pri pulte dali všetci piati ešte poldeci. Napriek tomu žalobca nastúpil do vozidla k žalovanému, hoci mal vedomosť o tom, že tento pred jazdou požíval alkoholické nápoje. Z uvedeného dôvodu dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti veci je namieste, aby vzniknutú škodu znášal žalobca a žalovaný pomerne, a to v rovnakom rozsahu.

3. Pôvodne žalobca požadoval zaplatiť sumu 8.530,21 €, nakoľko však v priebehu konania žalobca čiastočne zoberal žalobu späť v sume 188,84 €, keďže sa jednalo o nedôvodný nárok a v sume 4.181,32 €, v ktorej časti bolo žalobcovi plnené, výrokom I. v časti zaplatenia sumy 4.370,16 € konanie zastavil. Žalobca pôvodne žiadal sumu 8.530,21 € a po odpočítaní sumy 188,84 €, ktorá bola nedôvodne požadovaná, celková suma, ktorú žalobca žiadal zaplatiť, bola 8.341,37 €, z ktorej sumy predstavuje polovica 4.170,685 € a žalovaný v prospech žalobcu (prostredníctvom poisťovne) plnil sumu 4.181,32 €, teda plnil viac ako 50 % zo žalovanej náhrady škody, po čiastočnom zastavení konania. Preto vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 256 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP, keď mal za to, že zastavenie v časti 4.181,32 € zavinil žalovaný, nakoľko k zaplateniu sumy došlo až po podaní žaloby, priznanie náhrady trov konania v tejto časti vzniklo žalobcovi. V časti zastavenia sumy 188,84 € sa jedná o zavinenie na strane žalobcu, pretože dôvodom spätvzatia bol nesprávne uplatňovaný nárok žalobcom a v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, išlo o úspech žalovaného. Z týchto dôvodov čistý úspech žalobcu predstavuje 1,96 %.

5. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku vo výroku, ktorým bola vo zvyšku žaloba zamietnutá, podal odvolanie žalobca. Mal za to, že bolo porušené právo na spravodlivý proces, nakoľko odôvodnenie rozsudku je zjednodušené a zostručené. Súd prvej inštancie v bode 26. odôvodnenia skratkovito vyjadril svoj právny názor, ktorý nijakým spôsobom nevysvetlil a nepodporil vhodnou argumentáciou a dostatočne nevysvetlil, akou úvahou dospel k názoru, že priznanie nároku na náhradu škody musí byť práve vo výške 50 %. Poukázal na odôvodnenie trestného rozsudku, v ktorom sa konštatuje „Neobstojí obhajoba obžalovaného spočívajúca v tvrdení, že nehodu zavinil poškodený.“, „Je teda preukázané, že obžalovaný v stave opilstosti ako vodič havaroval, pričom spôsobom svojej jazdy (neodvratne smerujúcej k havárii) zavinil vyskočenie poškodeného z vozidla a týmto svojím nedbalostným konaním mu privodil ťažkú ujmu na zdraví.“ V tejto časti má za to, že rozsudok je nedostatočne odôvodnený, čo zakladá jeho

nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť. S konštatovaním spoluzavinenia na vzniku škody v celom rozsahu nesúhlasí a správnosť záveru súdu prvej inštancie v tejto časti namieta. Upozornil, že v trestnom rozsudku sa nikde neuvádza, že na strane žalobcu ako poškodeného bolo spoluzavinenie, čo vyplýva ako z odôvodnenia trestného rozsudku, tak aj z výšky trestu pre odsúdeného. Preto v takomto prípade súd nemôže vykonávať dokazovanie alebo akokoľvek meniť, modifikovať základ nároku ustálenému vo výroku právoplatného odsudzujúceho trestného rozsudku. Ak by trestný súd v rámci trestného konania nemal za preukázané naplnenie kvalifikačného znaku vzniku škodlivého následku a kvalifikovanej škody pri tých trestných činoch, pri ktorých to Trestný zákon obligatórne vyžaduje - tu patrí trestný čin ublíženia na zdraví, kde základným znakom skutkovej podstaty je aj vznik ujmy - na zdraví, nemohol by v odcudzujúcom rozsudku ustáliť, kto je páchatelom - škodcom a kto poškodeným, v čom spočíva protiprávne konanie, škodu, príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, zavinenie škodcu, ako ani minimálnu výšku spôsobenej škody. Skutková časť výroku odsudzujúceho trestného rozsudku v takomto prípade teda deklaruje nielen zavinené protiprávne konanie žalovaného - škodcu, ale aj vznik škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou, prípadne aj (minimálnu) výšku spôsobenej škody. V civilnom konaní si konajúci súd nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu. Poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 507/2013, I. ÚS 269/2011. Rovnako dal do pozornosti, že za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá poškodenému prevádzkovateľ daného vozidla, a to bez ohľadu na zavinenie, ak je škoda v príčinnej súvislosti s jeho prevádzkou. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania, resp. zmeniť napadnutý rozsudok tak, že bude vyhovieť žalobe po čiastočnom späťvzati v celom rozsahu.

6. Žalovaný k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie a považuje ho za vecne správny. Nestotožňuje sa s odvolacou námietkou o nedostatočnom odôvodnení spoluzavinenia žalobcu, keď túto odvolaciu námietku zostručnil len na bod 26. odôvodnenia, pričom súd prvej inštancie sa ňou zaoberal v bodoch 19., 20., 21., 22., 23., 24., 25. a 26. Pokiaľ namieta, že v trestnom rozsudku sa nekonštatuje spoluzavinenie, uvádza, že v odôvodnení nemusí byť výslovne uvedené spoluzavinenie, ale má sa vychádzať z okolností uvedených v odôvodnení, z ktorých je možné v civilnom konaní posúdiť mieru spoluzavinenia. Z odôvodnenia trestného rozsudku jednoznačne vyplýva, že poškodený (žalobca) bol tiež pod vplyvom alkoholu a do osobného motorového vozidla nastúpil dobrovoľne napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že žalovaný je pod vplyvom alkoholu. Obidva nálezy Ústavného súdu SR, na ktoré žalobca poukazoval, hovoria o trestnom čine sprenevery, ktorý je však špecifický v tom, že zákonným znakom skutkovej podstaty tohto trestného činu je spôsobenie škody. Preto zastáva názor, že závery tohto nálezu nemožno paušalizovať bez toho, aby civilný súd vždy zohľadňoval konkrétne okolnosti prípadu. Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť.

7. Žalobca v replike naďalej trvá na nedostatočnom odôvodnení priznania nároku na náhradu škody vo výške 50 %. Nie je pravdou, že súd sa pomerným priznaním nároku na náhradu škody zaoberá aj v bodoch 19. - 26., ale iba v bode 26. konštatuje percentuálnu výšku priznaného nároku. Rovnako sa nestotožňuje s názorom, že nálezy Ústavného súdu SR nie je možné aplikovať aj na predmetný stav. Základným znakom trestného činu ublíženia na zdraví (ako aj trestného činu sprenevery) je vznik ujmy. V civilnom konaní si konajúci súd nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu. Trvá na tom, že za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá poškodenému prevádzkovateľ daného vozidla. Zotrval na odvolacom návrhu podanom v odvolaní.

8. Žalovaný v duplike zotrval na svojom predchádzajúcom vyjadrení a nestotožňuje sa s názorom ohľadne viazanosti nálezmi Ústavného súdu SR, keď trestný čin sprenevery je špecifickým trestným činom, pri ktorom je v priebehu trestného konania známa a ustálená výška škody a pokiaľ sa týka trestného činu ublíženia na zdraví, výška škody na zdraví nie je známa a s nárokom na náhradu škody odkazuje poškodených na civilné súdne konanie. Poukázal na znalecký posudok č. 15/2014 a opätovne poukázal na porušenie prevenčnej povinnosti žalobcom v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka a navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť.

9. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozhodnutie

v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti, v ktorej zamietol žalobu v rozsahu zaplatenia istiny 4.160,05 € s úrokom z omeškania 5 % od 23.11.2017 do zaplatenia, potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti, v ktorej zamietol žalobu v rozsahu úroku z omeškania vo výške 5 % zo sumy 4.181,32 € od 23.11.2017 do 16.7.2018, zo sumy 703,62 € od 17.7.2018 do 13.8.2018 a vo výroku o trovách konania zrušil a v tomto rozsahu mu vec vrátil na ďalšie konanie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP. Vo výroku I., ktorým čiastočne konanie zastavil, zostal rozsudok nedotknutý.

10. Jednou z odvolacích námietok žalobcu bolo, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil ustálenie spoluviny žalobcu na vzniku škody, keď uvedené iba stručne a všeobecne uviedol v bode 26. odôvodnenia rozsudku.

11. K otázke právnych dôsledkov nepreskúmateľnosti odôvodnenia prijal najvyšší súd stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo sporovej strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, možno podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva posúdiť len so zreteľom na (individuálne) okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 288).

12. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd SR vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov sporových strán (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

13. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnený. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Okresný súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré prihliadal na spoluvinu žalobcu na vzniku škody, a to v bodoch 13.-26. odôvodnenia, jasne vysvetlil z akých skutočností vychádzal pri posudzovaní spoluviny (žalobca spolu so žalovaným predtým ako došlo k dopravnej nehode požívali alkoholické nápoje v miestnom pohostinstve a žalobca napriek tejto vedomosti ako spolujazdec si sadol do vozidla, ktoré žalovaný viedol pod vplyvom alkoholu). Bod 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku je nutné chápať v spojitosti s bodmi 13. - 25. odôvodnenia, a nie izolovane. Náležite sa vysporiadal so súdnou judikatúrou týkajúcou sa preskúmvanej veci. Rozhodnutie presvedčivo a zrozumiteľne odôvodnil pokiaľ ide o splnenie hmotnoprávných predpokladov na priznanie nároku a ustálenie spoluviny žalobcu na vzniku škody.

14. Pokiaľ ide o posúdenie spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody, súd prvej inštancie náležite poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 223/2016 uverejneného v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. 12/2017. Odvolací súd k odvolacej námietke, že v trestnom rozsudku nebola konštatovaná spoluvina, a preto ani občianskoprávny súd v tomto konaní nemohol skúmať spoluvinu žalobcu na vzniku škody, poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 66/2018, 3 Cdo 67/2018 zo dňa 21. marca 2019, ktoré bolo uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR pod č. 26/2019 a ktorého právna veta znie: „Sama skutočnosť, že rozsudkom trestného súdu bola schválená dohoda prokurátora a obvineného o vine a treste, bez ďalšieho neznamená, že škoda bola spôsobená výlučným zavinením obvineného a civilný súd v spore o náhradu škody nezavazuje povinnosti zaoberať sa otázkou, či, do akej miery a v akom rozsahu sa na vzniknutej škode podieľalo aj konanie poškodeného (§ 441 Občianskeho zákonníka)“.

15. Odvolací súd zdôrazňuje, že výrokom trestného rozsudku, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného a bol mu uložený trest, je občianskoprávny súd v zmysle § 193 CSP viazaný a musí z neho vychádzať ako z celku a pritom brať do úvahy jeho právnu aj skutkovú časť, ktorá rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétneho konania páchatel'a (v tomto konaní žalovaného). To sa však týka výlučne konania obvineného (žalovaného), s ktorým bol predmetným trestným rozsudkom uznaný za vinného zo spáchania trestného činu a uložený mu trest. Pokiaľ skutkové okolnosti prípadu nasvedčujú tomu, že na vzniku škody sa okrem obvineného (žalovaného) mohla podieľať svojim konaním aj ďalšia osoba (napríklad poškodený), občianskoprávny súd nie je pri skúmaní spoluzavinenia tejto osoby (jej podielu na vzniku škody) viazaný výrokom o vine obvineného. Súd prvej inštancie preto správne zohľadnil spoluvinu žalobcu na vzniku škody, keď žalobca napriek vedomosti o tom, že žalovaný pred jazdou požíval alkoholické nápoje (dokonca ich požívali spolu v miestnom pohostinstve) nastúpil do vozidla, ktoré viedol žalovaný pod vplyvom alkoholu a v dôsledku toho sa aj sám vlastnou vinou pričínil na vzniku škody, spočívajúcej v ublížení na zdraví.

16. Žalobca v odvolaní dával do pozornosti, že za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá poškodenému prevádzkovateľ daného vozidla, a to bez ohľadu na zavinenie, ak je škoda v príčinnej súvislosti s jeho prevádzkou. V tejto súvislosti je nutné poukázať na ustanovenia § 132 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého v žalobe okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Z obsahu žaloby žalobcu vyplýva, že sa domáha náhrady škody voči žalovanému v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý spôsobil dopravnú nehodu, pričom výslovne v žalobe cituje dané ustanovenie. Zodpovednosť prevádzateľa nevyklučuje zodpovednosť vodiča, ktorý spôsobil škodu zavineným porušením právnej povinnosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o vzťah prevádzkovateľa a vodiča ako odlišných subjektov, ustanovenie § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce osobitnú zodpovednosť nie je vo vzťahu k všeobecnej zodpovednosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka ustanovením špeciálnym, ale obe skutkové podstaty stoja vedľa seba. Poškodený tak môže uplatňovať právo na náhradu škody voči prevádzkovateľovi dopravného prostriedku podľa § 427 Občianskeho zákonníka na základe objektívneho princípu rovnako ako voči vodičovi dopravného prostriedku podľa § 420 Občianskeho zákonníka na základe zodpovednosti založenej na prezumovanom zavinení. Ako už bolo vyššie konštatované žaloba si uplatnil svoj nárok voči vodičovi dopravného prostriedku, súd prvej inštancie bol viazaný žalobou a opísanými skutočnosťami v žalobe a z uvedených dôvodov nebol oprávnený skúmať uplatňovaný nárok podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odvolací súd len okrajovo poznamená, že i v prípade keď by sa žalobca domáhal náhrady škody proti prevádzkovateľovi motorového vozidla, rovnako je možné skúmať spoluzavinenie poškodeného (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/250/2018, 4 MCdo/4/2013).

17. Vzhľadom na nedôvodnosť odvolacích námietok žalovaného vo vzťahu k výroku II. v časti, v ktorej súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie istiny 4.160,05 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % od 23.11.2017 do zaplatenia ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

18. Poukazujúc na vyššie uvedené vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia, odvolací súd konštatuje absenciu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu zamietnutia žaloby žalobcu ohľadne príslušenstva istiny a to úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.181,32 € od 23.11.2017 do 16.7.2017, zo sumy 703,62 € od 17.7.2018 do 13.8.2018. Žalobca čiastočne zobrať svoju žalobu

späť podaním doručeným súdu dňa 10.10.2018 a to ohľadne zaplata istiny 4.370,16 €, v ktorej časti aj súd prvej inštancie konanie zastavil. V zmysle tohto späťvzatia žalobca zotrval na podanej žalobe ohľadne zaplata istiny 4.160,05 € spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 8.341,37 € odo dňa 23.1.2017 do 16.7.2018, zo sumy 4.863,67 € od 17.7.2018 do 13.9.2018, zo sumy 4.160,05 € od 14.9.2018 až do zaplata. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku bodu 27. je možné konštatovať, že súd prvej inštancie odôvodnil zamietnutie žaloby vo vzťahu k sume 4.160,05 € spolu s príslušenstvom. Z celkovej koncepcie rozsudku je možné ustáliť, že súd prvej inštancie sa zhodol, že žalobca má nárok na zaplata istiny 4.170,685 €, ktorá mu už bola zo strany žalovaného prostredníctvom poisťovne uhradená. Z čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom vyplýva, že napriek tomu, že istina 4.181,32 € mu bola uhradená v priebehu konania, naďalej zotrval na priznaní úroku z omeškania z tejto istiny. Súd prvej inštancie vo výroku II. všeobecne zamietol vo zvyšku žalobu, avšak v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje, z akého dôvodu zamietol žalobu žalobcu aj vo vzťahu k úroku z omeškania k istine, ktorá mu bola žalovaným v priebehu konania uhradená.

19. Z tohto dôvodu odvolací súd v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úlohou súdu prvej inštancie v tomto rozsahu bude vo veci opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. V tejto súvislosti odvolací súd v zmysle § 396 ods. 3 CSP zrušil aj závislý výrok o nároku na náhradu trov konania.

20. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)